

Arrest

nr. 304 772 van 15 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 juni 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DEJAEGHER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is het thans bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Mijnheer

Naam K. (...)

Voornaam: A. C. M. (...)

Geboonedatum: (...).1979

Geboorteplaats: H. (...)

Nationaliteit: Nederland

Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 17.07.2012 diende u te Brugge een “verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer in loondienst of werkzoekende” (bijlage 19) in. U verklaarde sinds begin maart 2012 in België te verblijven. U werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 17.10.2012, nog ontbrekende documenten over te leggen en u werd, in afwachting van een positieve woonstcontrole, ingeschreven in het wachtregister.

Op 25.07.2012 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

U diende de ontbrekende documenten tijdig in en verkreeg verblijfsrecht. Op 09.02.2013 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart die nog meermaals verlengd werd.

Op 25.01.2019 werd u door het Hof van Beroep te Gent (op beroep tegen het vonnis d.d. 20.11.2017 van de Correctionele Rechtbank) veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 600 euro (vervangende gevangenisstraf: 2 maanden) daar u zich schuldig gemaakt had aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan V. J. (...), met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame en affectieve en seksuele relatie had of gehad had (feit gepleegd te Brugge op 18.05.2014) en aan opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan V. K. (...) (feit gepleegd te Brugge op 18.05.2014).

Op 13.01.2023 werd u door het Hof van Beroep te Gent (op beroep tegen het vonnis d.d. 20.06.2022 van de Correctionele Rechtbank) veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar, werd uw onmiddellijke aanhouding bevolen en werd u ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld voor een periode van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan verkrachting met behulp van geweld te hebben gepleegd, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, die gepleegd werd op de persoon van een kind dat geen volle tien jaar oud was, te weten ten nadele van D. K. (...), geboren te Brugge op 01.12.2012 (feit gepleegd te Brugge, herhaaldelijk op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 01.06.2019 tot en met 13.02.2020); aan aanranding van de eerbaarheid te hebben gepleegd op de persoon of met behulp van de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, met geweld, dwang, bedreiging, verrassing of list, of die mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of geestelijk gebrek van het slachtoffer, te weten ten nadele van D. K. (...), geboren te Brugge op (...).2012, met de omstandigheid dat u een bloedverwant in opgaande lijn of de adoptant van het slachtoffer bent, te weten de vader (feit gepleegd te Brugge, herhaaldelijk op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 01.06.2019 tot en met 13.02.2020) en aan wetens en wederrechtelijk kinderpornografisch materiaal te hebben verworven, in bezit te hebben gehad of u, met kennis van zaken, door middel van informatie- en communicatietechnologie, de toegang daartoe te hebben verschaft (feit gepleegd te Brugge vanaf een niet nader te bepalen tijdstip in de niet verjaarde periode tot en met 14.05.2020).

Tevens werd u voor een termijn van 5 jaar ontzet uit het recht om 1° openbare ambten, bedieningen of betrekkingen te vervullen, 2° verkozen te worden, 3° enig ereteken of enige adellijke titel te voeren; 4° gezworene of deskundige te zijn, als instrumentair of attesterend getuige bij akten op te treden; in rechte te getuigen, anders dan om louter inlichtingen te geven; 5° geroepen te worden tot het ambt van voogd, toezienend voogd of curator, behalve over hun eigen kinderen, of om het ambt van gerechtelijk raadsman (bijvoorbeeld gerechtelijk bewindvoerder over de goederen van een vermoedelijk afwezige) of voorlopig bewindvoerder uit te oefenen; 6° een wapen of munitie te vervaardigen, te wijzigen, te herstellen, over te dragen, voorhanden te hebben, te dragen, te vervoeren, in, uit, of door te voeren, of te dienen in de Krijgsmacht. U werd voor een periode van 20 jaar ontzet uit de rechten om 1° in welke hoedanigheid ook deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt, 2° deel uit te maken, als vrijwilliger, als lid van het statutair of contractueel personeel of als lid van de organen van bestuur en beheer, van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is; 3° een activiteit toegewezen te krijgen die de veroordeelde in een vertrouwens- of een gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst, als vrijwilliger, als lid van het statutair of contractueel personeel of als lid van de organen van bestuur en beheer, van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging.

Op 15.01.2023 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis te Brugge ten gevolge van de veroordeling d.d. 13.01. 2023 met onmiddellijke aanhouding.

U boet momenteel een gevangenisstraf van 5 jaar uit ten gevolge van zedenfeiten gepleegd op uw minderjarig zoontje. Daarnaast werd u ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank gesteld voor een periode van 5 jaar.

U werd al eerder veroordeeld tot een gevangenisstraf in België, namelijk op 25.01.2019 toen u door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld werd ten gevolge van opzettelijke verwondingen of slagen aan uw ex-partner

J. V. (...) en haar broer. Het arrest verwijst naar het feitenoverzicht zoals weergegeven in het beroepen vonnis. Op 18.05.2014 werd de politie van de politiezone Brugge opgeroepen. Ter plaatse aangekomen, troffen zij mevrouw V. (...) en haar broer aan. U zou hen slagen toegebracht hebben en daarna met jullie zoon vertrokken zijn. Na buurtonderzoek werd u door de politie aangetroffen in een café. Aangezien u bijzonder beleefd en rustig was en u verontschuldigde voor uw gedrag, lieten de verbalisanten u beschikken. U werd voor die feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 600 euro.

Uit het arrest d.d. 25.01.2019 blijkt tevens dat het Hof u ontsloeg voor de tenlasteleggingen A (namelijk verkrachting met behulp van geweld op de persoon van een kind dat geen volle tien jaar oud was, te weten ten nadele van C. H. (...), geboren te Brugge op 13.11.2008; feit gepleegde te Brugge, herhaaldelijk vanaf een niet nader te bepalen tijdstip in de niet verjaarde periode, tot en met 01.07.2014) en B (namelijk aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, te weten ten nadele van C. H. (...), geboren te Brugge op 13.11.2008, met de omstandigheid dat u gewoonlijk of occasioneel met het slachtoffer samenwoonde en over het slachtoffer gezag had, te weten als nieuwe partner van haar moeder; feit gepleegde te Brugge, herhaaldelijk vanaf een niet nader te bepalen tijdstip in de niet verjaarde periode, tot en met 01.07.2014). J. V. (...) en haar ex-vriend hadden op 05.07.2014 klacht neergelegd tegen u wegens de verkrachting van hun gemeenschappelijke dochter H. C. (...). U had een relatie met mevrouw V. (...), jullie hadden samen een zoon en mevrouw had een dochter uit een eerdere relatie. Het meisje zou op 01.07.2014 aan haar moeder verteld hebben dat u bepaalde zaken met haar gedaan had. Mevrouw V. (...) heeft daarop onmiddellijk haar relatie met u verbroken, zij kon zich immers niet voorstellen dat haar dochter die zaken verzonnen zou hebben aangezien zij pas 5 jaar oud was. Het Hof oordeelde dat er naast de verklaringen van het minderjarige meisje geen belastende bewijselementen bestonden voor u. Er was sprake van redelijke twijfel die u tot voordeel moest strekken.

U werd daarnaast ook vrijgesproken voor tenlastelegging C1 (namelijk opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan V. J. (...), met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame en affectieve en seksuele relatie had of gehad had; feit gepleegd te Brugge op 20.10.2013). Op 20.10.2013 had J. V. (...) de tussenkomst van de lokale politie gevraagd. Bij hun aankomst in de gezinswoning, dienden de verbalisanten de gemoederen tussen u en mevrouw te bedaren waarop u vrijwillig de woning tijdelijk verliet. De politie die ter plaatse kwam, had geen verwondingen vastgesteld bij mevrouw, evenmin werden foto's of een medisch attest voorgelegd waaruit bleek dat u haar een schop op het linkerbeen gaf, zoals zij beweerd had.

Op 13.01.2023 werd u wederom veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent. U werd o.a. veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en het is die straf die u momenteel uitzit.

Na de eerdere beschuldiging van seksueel misbruik kon u uw zoon langere tijd enkel onder toezicht zien. Vanaf juni 2019 mocht uw zoon opnieuw bij u logeren. Quasi onmiddellijk en onafhankelijk van elkaar rezen bij zijn moeder en bij zijn therapeut vermoedens van seksueel misbruik. Op 13.02.2020 meldde de kinderneuroloog van het revalidatiecentrum S. (...) te Brugge aan het openbaar ministerie dat u vermoedelijk uw zoon misbruikte. D. (...) deed tijdens therapiesessies in dat centrum meerdere uitlatingen die wezen op seksueel misbruik. Hij vertelde en beeldde in een therapiesessie uit dat zijn vader zijn onderbroek uitdoet, aan zijn piemel komt, zijn eigen piemel in de mond van D. (...) brengt en veel over zijn billen wrijft. D. (...) zei ook dat zijn vader hem omdraaide op zijn buik en dan met zijn piemel in zijn poep ging. De therapeut filmde één van die sessies met D. (...) en bezorgde de opname aan de politie.

In zijn eerste audiovisueel verhoor meldde D. (...) dat u een vijftiental keer met zijn plasser had gespeeld. Meer dan dat zou er niet gebeurd zijn. D. (...) verklaarde expliciet dat hij bang was van u. Eind december 2020 gaf D. (...) in S. (...) te kennen dat hij nog eens met de politie wilde praten omdat hij de eerste keer niet alles had durven vertellen. In het tweede audiovisueel verhoor maakte D. (...) melding van wederzijdse orale penetraties. Hij vertelde ook dat u hem anaal penetreerde met uw hand. Telkens wanneer u die dingen deed, deed D. (...) alsof hij sliep. Hij vond het niet leuk en sommige dingen deden pijn.

De onderzoeksrechter verhoorde de therapeut van uw zoon. Zij verklaarde dat uw zoon zo'n dingen niet zou zeggen als het niet waar zou zijn. D. (...) zat volgens haar in een tweestrijd omdat u zijn vader blijft. D. (...) was bijzonder blij toen hij vernam dat hij niet meer naar u moest gaan. Na het tweede audiovisueel verhoor was hij opgelucht omdat hij alles had kunnen zeggen.

U werd gearresteerd en verhoord maar ontkende alle aantijgingen. De onderzoeksrechter liet u vrij onder voorwaarden. U moest onder meer een absoluut contactverbod naleven, rechtstreeks of onrechtstreeks, met D. K. (...) en J. V. (...). U schond dat meermaals, niet alleen door uw zoon tweemaal op te zoeken (op 01.12.2020 en op 29.09.2021), maar ook door J. V. (...) herhaaldelijk telefonisch te contacteren.

Bij de uitlezing van uw computer is ook gebleken dat u websites bezocht waarvan de naam verwees naar tiener- en kinderporno (onder meer 'mega young schoolgirl' en 'beste kutje van te jong meisje'). De computer bevatte expliciete kinderpornografische foto's (met jonge meisjes) én foto's van uw zoon, soms gekleed in enkel zijn boxershorts of soms naakt in bad of in de douche. U verklaarde hierover dat u online niet naar jongens kijkt en meisjes opzoekt van rond de 18 jaar. U was zich er niet van bewust dat u per ongeluk ook terecht kwam op sites met kinderen op. U stelde daar in elke geval niet naar opzoek te gaan. Bij de productie van kinderpornografisch materiaal worden kinderen seksueel misbruikt door volwassenen die hen juist tegen dit soort handelen in bescherming behoren te nemen. Het behoeft geen betoog dat dit zeer nadelige gevolgen kan hebben (in de zin van psychische, emotionele en lichamelijke schade) voor de desbetreffende kinderen en dat zij hierdoor ernstig kunnen worden geschaad in hun verdere ontwikkeling. U heeft door uw handelen een bijdrage geleverd aan de instandhouding van dergelijke verwerpelijke praktijken.

U ontkent inmiddels niet langer dat u uw zoon verkrachtte en aanrandde. U liet uw eigen lustgevoelens primeren op de fysieke en seksuele integriteit van uw zoon. U stond er niet bij stil dat dit traumatiserend was voor uw zoon en dat de jongen het recht had om zich veilig en geborgen te voelen bij zijn vader. Uit de zoekgeschiedenis op uw laptop bleek dat de bewezen verklaarde feiten kaderen in een problematische seksualiteitsbeleving. U kampt ook met een problematisch middelengebruik. Het bevel tot onmiddellijke aanhouding d.d. 13.01.2023 vermeldt eveneens dat diverse gegevens in het dossier wijzen op gevaar van récidivé.

Volgens artikel 83, lid 1. van het "Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie" (VWEU) valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie. Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g van deze richtlijn moeten de omstandigheden dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.

Door uw handelswijze heeft u een grove inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit en de persoonlijke levenssfeer van uw zoon. U heeft bij uw handelen louter en alleen oog gehad voor uw eigen directe behoeftebevrediging en heeft zich op generlei wijze bekommerd om de gevoelens van uw zoon en zijn (seksuele) ontwikkeling. U heeft zich geen rekenschap gegeven van de gevolgen die uw handelen voor hem zouden hebben. Door uw handelen heeft u een zeer ernstige inbreuk gemaakt op zijn lichamelijke integriteit en heeft u misbruik gemaakt van het vertrouwen dat hij in u, als vader, stelde of had moeten kunnen stellen. Het is algemeen bekend dat dergelijke feiten grote schade kunnen toebrengen aan de ontwikkeling van jonge kinderen. Dat de feiten een grote impact op uw zoon hebben gehad, laat zich raden en het is slechts te hopen dat hij daarvan geen verdere (blijvende) psychische en/of lichamelijke gevolgen zal ondervinden. De feiten zijn des te ernstiger nu u de vader bent van net slachtoffer. U heeft het vertrouwen dat kinderen normaliter in hun vader mogen stellen en de veiligheid die zij van hem mogen verwachten op een buitengewoon ernstige wijze beschaamd en veronachtzaamd.

U legde naar aanleiding van onderhavige beslissing een aantal documenten voor waaruit blijkt dat u zich op 17.01.2022 aanmeldde bij het forensisch behandelteam FRONTA voor begeleiding. Men aanvaardde u te begeleiden mits u zich bereid toonde om op regelmatige basis gesprekken te hebben met als doel stil te staan bij het grensoverschrijdend gedrag en de context waarbinnen dit plaatsvond. Op 10.02.2022 werd een psychosociale begeleiding opgestart. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat u in totaal reeds 9 begeleidingsgesprekken had bij FRONTA. Er stond nog een vervolgafpraak ingepland maar die kon niet doorgaan omdat u opgesloten werd. Men stelde dat u telkens stipt aanwezig was op de afspraken en dat u tijdens de gesprekken goed meewerkte en inspanning leverde om nuttig gebruik te maken van de sessies.

U diende eveneens documenten in waaruit blijkt dat u bij FIDES (Forensisch Instituut voor DEviante Seksualiteit) aangemeld werd op 13.07.2022. Op 16.01.2023 werd beslist dat u kon instromen in de groep

maar door uw detentie kon dit niet doorgaan. Vanaf u zicht heeft op strafmodaliteiten kan u weer contact opnemen en zal bekeken worden of u nog steeds in aanmerking komt.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat u ook contact opnam met het "Dagcentrum De Sleutel" te Brugge en er een aantal (begeleidings-)gesprekken had in de periode tussen 06.01.2022 en 17.11.2022. Bij uw invrijheidstelling mag u contact opnemen met het "Drugs Expertiseteam Noord-West-Vlaanderen" voor verdere opvolging.

De voormelde documenten, werden ook voorgelegd op de terechtzitting bij het Hof van Beroep (u legt van sommige documenten nu een recenter exemplaar voor, maar de inhoud is conform aan de eerder gebruikte documenten). Het Hof vermeldt in dit verband: "De onderzoeksrechter liet de beklaagde vrij onder voorwaarden. Hij moest onder meer een absoluut contactverbod naleven met D. K. (...) en J. V. (...). Hij schond dit meermaals, niet enkel door D. (...) tweemaal op te zoeken, maar ook door J. V. (...) herhaaldelijk telefonisch te contacteren. Daarnaast moest de beklaagde zich ook onthouden van alcohol- en druggebruik. Hij werd al op 3 juni 2020 doorverwezen naar De Sleutel, maar startte die begeleiding pas in januari 2022 op. Hij kwam er geen afspraken na tussen eind januari 2022 en 12 mei 2022 (stuk 4 van de beklaagde). De eerste tijd hield hij voor dat hij geen alcohol- of drugprobleem had. Het tegendeel blijkt uit de verslaggeving van de justitie assistent, zijn opname in AZ Sint-Jan van 18 juni 2020 tot 13 juli 2020 en het feit dat zijn werkgever hem op 29 september om dringende redenen had ontslagen. Uit de stukken van de beklaagde blijkt dat hij zich op 17 januari 2022 aanmeldde bij het CAW voor begeleiding bij Fronta. Hij zou er stipt op de afspraken aanwezig zijn. De beklaagde had op 31 juli 2022 ook nog een intake bij Fides. De beklaagde startte pas een begeleiding op na ontvangst van de dagvaarding om te verschijnen voor de eerste rechters. Dit wijst niet op een intrinsieke motivatie. Hij kon zich niet aan de voorwaarden houden die de onderzoeksrechter hem oplegde."

Uit voorgaande blijkt dus dat u pas een begeleiding opstartte nadat u de dagvaarding om te verschijnen voor de eerste rechters ontvangen had waardoor het niet onredelijk is uw motivatie in vraag te stellen

Hoe dan ook komt uit het strafdossier naar voor dat u al meerdere jaren met verschillende problematieken kampt. De beperkte begeleidingssessies die u tot heden volgde, bieden geen garantie dat uw problematieken reeds verholpen zijn. U dient met de verschillende begeleidingscentrums contact op te nemen zodra u zicht heeft op strafmodaliteiten. Uw problematieken kunnen ook in Nederland behandeld worden, u hoeft daarvoor niet in België te verblijven. Er liggen hoe dan ook geen stukken voor waaruit het tegendeel blijkt

U zou in de toekomst opnieuw aan de slag kunnen bij uw vorige werkgever (...). Deze werkgever vermeldt in zijn schrijven dat u, wanneer u niet drinkt en geen drugs gebruikt, een aangename en goede werkracht bent. Ook in dit verband kan opgemerkt worden dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat uw middelenproblematiek inmiddels van de baan is dan wel volledig onder controle is. Het risico dat u wanneer u in vrijheid bent, hervalt in oude gewoonten en dit met alle gevolgen van dien, kan niet uitgesloten worden. Volgens u kaderen de zedenfeiten immers binnen de middelenproblematiek (alcohol en cocaïne) waarmee u kampt.

Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen-, dat u geïnteresseerd bent in het volgen van opleidingen, dat er geen tegenindicaties zijn voor plaatsing in de open inrichting in H. (...) en graag wil werken in de gevangenis, houdt niet in dat er geen gevaar meer van u uitgaat zodra u in vrijheid wordt gesteld. Een eerdere veroordeling, weerhield u er niet van te hervallen in onwenselijk gedrag.

Uit het arrest d.d. 13.01.2023 blijkt eveneens dat u reeds 14 veroordelingen opliep wegens misdrijven in het verkeer. Daarnaast werd u ook in Nederland meermaals veroordeeld voor inbreuken op de verkeerswetgeving. Hieruit blijkt dat u zich weinig of niets aantrekt van de geldende reglementering en rechtelijke uitspraken. Door dergelijke hardleerse houding brengt u niet alleen uzelf, maar ook andere weggebruikers in gevaar te meer daar u kampt met een alcohol- en drugproblematiek. Een deel van de ongevallen in ons land zijn het gevolg van overmatig alcoholgebruik of het gebruik van verdovende middelen. Bestuurders die rijden onder invloed brengen zichzelf en anderen in gevaar.

Voorgaande illustreert duidelijk dat uit uw persoonlijk handelen een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren komt en dat het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. U heeft een verstoord waardenpatroon, een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en uw gedragingen tonen een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten

daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Op 13.03.2023 werd u in de gevangenis van Brugge door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Samen met de terugkeerbegeleider vulde u een formulier hoorrecht in. Uit dit formulier blijkt dat uw moedertaal Nederlands is; dat u Engels kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds 2008 of 2009 in België bent; dat u qua identiteitsdocumenten enkel in het bezit bent van uw 'Belgische kaart'; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar Nederland; dat u voor u in de gevangenis opgesloten werd woonachtig was in de (...) te B. (...); dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie heeft; dat u een minderjarige zoon heeft (K. D. (...), geboren op (...).2012) die in B. (...) bij zijn moeder woont; dat u daarnaast geen familie heeft in België; dat u nog familie heeft in Nederland, namelijk uw vader (K. H., B. (...)), uw broer (K. J., O. (...)) en de vriendin van uw vader (V. A. (...)); dat u niet naar school ging in België; dat u in België gewerkt heeft bij meerdere bedrijven in B. (...) ((...), (...) en (...)); dat u 15 jaar geleden in Nederland bij verschillende bedrijven gewerkt heeft ((...), (...), (...)); dat u in Nederland gedurende 53 dagen in een open gevangenis te Tilburg hebt verbleven; dat u liever niet naar Nederland wil terugkeren omwille van uw werk (vaste job bij (...)), uw vrienden en uw zoontje en dat u het fijn vindt om in België te wonen.

U nam een blanco exemplaar van het formulier hoorrecht mee om te bespreken met uw advocaat en eventueel nog aanvullingen te doen.

Uw advocaat, meester D. (...) verzocht op 24.03.2023 uitstel voor het indienen van bijkomende/ontbrekende documenten. Er werd uitstel verleend tot en met 16.04.2023.

Volgende bijkomende documenten werd nog ingediend: een ingevulde vragenlijst hoorrecht; de mail waarin het uitstel voor het indienen van bijkomende documenten werd toegestaan; een huurovereenkomst d.d. 17.06.2013; een huurovereenkomst d.d. 07.09.2020; bewijs betalingen onderhoudsgeld voor K. D. (...) (van april 2017 tot en met maart 2023); "beslissing tot plaatsing" van 01.03.2023 afgegeven door DPI Directie Detentiebeheer (beslissing u voor de uitvoering van uw straf in penitentiair schoolcentrum Hoogstraten te plaatsen); verklaring OCMW Brugge d.d. 14.03.2023 (collectieve schuldenregeling nog lopend); schrijven CAW Zuid-West-Vlaanderen d.d. 23.11.2022 en 20.03.2023 (m.b.t. begeleidingstraject in het kader van de gepleegde feiten); schrijven centrum geestelijke gezondheidszorg prisma vzw d.d. 29.11.2022 en d.d. 20.03.2023 (m.b.t. aanmelding Fides ambulante); schrijven Dagcentrum De Sleutel Brugge d.d. 25.11.2022, d.d. 13.03.2023, d.d. 23.03.2023 (m.b.t. begeleiding); attest Sovekans "verklaring detentie" - Sociaal Verhuurkantoor; attest Sovekans - Sociaal Verhuurkantoor "verklaren inkomen detentie"; enkele loonbrieven; een niet volledig leesbaar schrijven van J. C. (...), (...); mail d.d. 03.12.2022 (...); slecht leesbaar vonnis van de familie- en jeugdrechtsbank te Brugge d.d. 26.07.2019; schrijven CAW Zuid-West-Vlaanderen d.d. 09.05.2022 (m.b.t. begeleiding); resultaten toxicologisch onderzoek d.d. 13.06.2022. De gegevens vermeld in de tweede vragenlijst hoorrecht komen overeen met de gegevens die ingevuld werden op 13.03.2023.

U bent ongehuwd en verklaarde geen duurzame relatie te hebben op het grondgebied. Uit een vorige relatie heeft u wel een minderjarige zoon die de Belgische nationaliteit heeft, namelijk K. D. (...) (geboren te Brugge op (...).2012). Eén van de redenen waarom u verkiest in België te blijven wonen, is omdat uw zoon in België woont.

U legde stukken voor waaruit blijkt dat u maandelijks onderhoudsgeld voor uw zoon betaalt (momenteel 173 euro per maand). U legt ook een (slecht leesbaar) vonnis van de familie- en jeugdrechtsbank te Brugge d.d. 26.07.2019 voor. In dit vonnis werd bepaald dat het ouderlijk gezag gezamenlijk door u en mevrouw V. (...) zal worden uitgeoefend; dat de domicilie behouden blijft op het adres van de moeder; hoe de bezoeksregeling eruit ziet; dat u zich er uitdrukkelijk toe verbindt u te onthouden van enig alcoholmisbruik en dat alle kosten gelijk verdeeld zullen worden.

Bij elke beslissing die genomen wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken, dient rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind, welnu er is niet aangetoond dat onderhavige beslissing ingaat tegen het belang van uw zoon. Zoals supra uitvoerig uiteengezet pleegde u ernstige zedenfeiten op uw zoon en werd u (o.a.) daarvoor op 13.01.2023 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent (incriminatieperiode: op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 01.06.2019 tot en met 13.02.2020). U kan onmogelijk ontkennen dat de feiten die u jegens uw zoon pleegde bijzonder ernstig zijn en dat u door uw handelen zijn integriteit zwaar heeft aangetast en zijn belangen zeer ernstig geschaad heeft. Uit het arrest d.d. 13.01.2023 blijkt dat D. (...) expliciet verklaarde dat hij bang was van u. De therapeut van uw zoon verklaarde ook dat D. (...) bijzonder blij was toen hij vernam dat hij niet meer naar u moest gaan.

Uit de registers blijkt dat jullie sinds 24.07.2014 nooit meer officieel ingeschreven stonden op een zelfde adres. Uit het strafdossier blijkt dat het in die periode was dat de moeder van uw zoon de relatie verbrak omdat het dochtertje van vijf dat ze uit een eerdere relatie had, te kennen gegeven had dat zij door u misbruikt werd (feiten die het Hof uiteindelijk niet bewezen achtte). Tevens blijkt dat u na die beschuldiging van seksueel misbruik uw zoon langere tijd enkel onder toezicht mocht zien. Ten gevolge van het voorgelegde vonnis van de familie- en jeugdrechtbank te Brugge d.d. 26.07.2019 mocht uw zoon opnieuw weekends bij u doorbrengen. Niet lang nadien liep het mis. Quasi onmiddellijk en onafhankelijk van elkaar rezen bij zijn moeder en bij zijn therapeut immers vermoedens van seksueel misbruik. Eén van de voorwaarden die de onderzoeksrechter u oplegde toen hij u vrij liet, was het naleven van een absoluut contactverbod met uw zoon en diens moeder. Tijdens uw verblijf in de gevangenis (sinds 15.01.2023), heeft u uw zoon nog niet gezien, tenminste blijkt niet uit de bezoekerslijsten dat u bezoek van hem zou ontvangen hebben (virtueel noch fysiek). Daar u nog geen uitgaansvergunningen/penitentiaire verloven heeft genoten, kan u hem ook niet buiten de gevangenis (onder toezicht) gezien hebben. Door uw lange afwezigheid in het dagdagelijkse leven van uw zoon, is zijn moeder duidelijk al geruime tijd de voornaamste zorgdrager. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Onor I Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant I het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onor I het Verenigd Koninkrijk).

Zowel moeder als zoon hebben de Belgische nationaliteit. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw zoon moeilijkheden zou ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid. Financiële steun kan u blijven geven, ook als u niet langer in België verblijft.

Er kan, gezien de gepleegde feiten, niet zonder meer aangenomen worden dat de bepalingen in verband met het ouderlijk gezag en de bezoeksregeling uit het voorgelegde vonnis van de familie- en jeugdrechtbank te Brugge d.d. 26.07.2019 nog van toepassing zijn. Er kan aangenomen worden dat -gezien de specifieke omstandigheden- het hoe dan ook aan een rechter toekomt om te beslissen vanaf wanneer en onder welke omstandigheden u weer contact mag hebben met uw zoon. Niks zegt dat het onmogelijk zou zijn in eerste instantie een regeling uit te werken waarbij u in Nederland verblijft en D. (...) u (onder toezicht) bezoekt in een neutrale bezoeksruimte in Nederland. Bovendien kunnen jullie daarnaast contact onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen. Vanaf dit toegestaan is en hij dat ook zelf wil, zou hij bijvoorbeeld schoolvakanties of weekends in Nederland kunnen doorbrengen. Dat het contact met uw zoon herstellen moeilijker zal gaan wanneer u niet langer in België mag zijn, is een gevolg van uw eigen verwerpelijk gedrag.

Uit niks blijkt dat uw relatie met uw zoon voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Uit het gegeven dat u maandelijks onderhoudsgeld betaalt op zich, kan niet afgeleid worden dat de relatie tussen u en uw zoon nog steeds voldoende hecht is opdat gesproken kan worden van een beschermingswaardig gezinsleven tussen u en hem.

Gesteld dat aangetoond zou zijn dat er op heden toch nog een beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan tussen u en uw zoon, quod non, kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft niet alleen de belangen van uw eigen zoon uitermate ernstig geschaad, uw computer bevatte ook kinderpornografisch materiaal. U heeft hiermee de norm die strekt ter bescherming van minderjarigen tegen seksueel misbruik geschonden. De maatschappij en minderjarige kinderen in het bijzonder, moeten beschermd worden tegen personen die mede verantwoordelijk zijn voor de instandhouding van dergelijke verwerpelijke praktijken. Het Hof achtte het ook noodzakelijk om u voor een termijn van 5 jaar ter beschikking te stellen van de Strafvolltrekingsrechtbank en u voor een periode van 20 jaar een activiteitenverbod op te leggen, er bestaat dus duidelijk een vrees dat er zich opnieuw strafbare feiten zouden kunnen voordoen wanneer u na uw veroordeling wederom in contact komt met minderjarigen.

Hoewel u aan de terugkeerbegeleider verklaarde dat u sinds 2008 of 2009 in België bent, blijkt uit het administratief dossier dat u naar aanleiding van een verblijfsaanvraag ingediend op 17.07.2012 recht op verblijf voor een periode van meer dan 3 maanden verkreeg. U verklaarde bij het indienen van die aanvraag dat u sinds maart van datzelfde jaar in België was.

Het wordt hier hoe dan ook niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een

of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België, dat u bereid bent in de toekomst opnieuw te gaan werken en aan de slag zou kunnen bij uw voormalige werkgever, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U heeft in het verleden ook in Nederland gewerkt en er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u er niet opnieuw aan de slag zou kunnen.

U heeft (buiten uw zoon) geen familie in België. Uw vader (K. H., B. (...)), uw broer (K. J., O. (...)) en de vriendin van uw vader (V. A. (...)) wonen allen in Nederland. Uit het door u voorgelegde document "Beslissing tot plaatsing van 1 maart 2023" blijkt dat u geen bezoek ontvangt in de gevangenis, maar een beperkt netwerk heeft in Brugge en uw familie in Nederland woont. Hoewel u uw reclassering in Brugge wil uitwerken, verzocht u om uw detentie verder te zetten in Hoogstraten, ondergeschikt in Wortel of Merksplas, dit om bezoek van uw familie uit Nederland te vergemakkelijken. Uit voorgaande kan afgeleid worden dat u beschikt over een netwerk in Nederland, klaarblijkelijk zelfs groter dan uw netwerk in België.

Begeleiding voor het behandelen van verslavingen en hulpverlening aan seksuele delinquenten is eveneens beschikbaar in Nederland.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

*Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie op:

"1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is aangezien er in het inleidende verzoekschrift geen middelen worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de Vreemdelingenwet, dient het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Verzoeker verwijst enkel in zijn beknopte verzoekschrift naar artikel 7 j° 8 EVRM (recht op gezinsleven) maar heeft deze niet uitgewerkt. Het is de verwerende partij niet duidelijk over welke artikel 7 het specifiek gaat. Daarnaast verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar stukken maar heeft deze stukken niet toegevoegd aan zijn verzoekschrift. Zijn verzoekschrift bevat een kopie van de bestreden beslissing en de beschikking van de Arbeidsrechtbank te Brugge.

Waar verzoekende partij verwijst naar de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van zijn familiaal leven, wijst de verwerende partij erop dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet ontkent, noch op concrete wijze weerlegt dat gelet op de omstandigheden het bestaan van een gezinsleven met het minderjarig kind niet wordt aangetoond. Verzoeker haalt enkel aan dat hij onderhoudsgeld betaald voor zijn minderjarige zoon, die hij seksueel heeft misbruikt!!! Verzoeker heeft zijn eigen minderjarig kind getraumatiseerd voor de rest van zijn leven, het kind heeft alles opgebiecht bij zijn therapeut, waarbij laatstgenoemde de politie erbij haalde. Het minderjarig kind verklaarde EXPLICIET dat hij bang was van verzoeker. Dat het minderjarig kind, op moment van de feiten niet eens 10 jaar oud verklaarde dat wanneer verzoeker bij hem bepaalde dingen deed, hij deed alsof hij sliep, hij vond het niet fijn en sommige dingen deden pijn! De therapeut van het minderjarig kind verklaarde dat het kind bijzonder blij was toen hij vernam hij niet meer naar verzoeker moest gaan.

De verzoekende partij met betrekking tot zijn minderjarig zoon niet ontkennen dat de feiten die hij jegens hem heeft gepleegd bijzonder ernstig zijn en zijn integriteit zwaar hebben aangetast, zodat het niet kennelijk onredelijk is om het bestaan van een beschermenswaardige gezinsband met hem aan te nemen.

Met betrekking tot het privéleven kan de verzoekende partij gelet op de motieven van de bestreden beslissing niet ontkennen dat de verwerende partij uitvoerig motiveert waarom de bescherming van de openbare orde primeert op de bescherming van zijn privéleven en de bestreden beslissing een noodzakelijke en proportionele maatregel vormt.

Uit het voorgaande kan in deze stand van het geding worden besloten dat de bestreden beslissing een inmenging is in het privéleven van de verzoekende partij. Aangezien deze inmenging een weigering van een voortgezet verblijf betreft, dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

De legaliteit noch de legimiteit van de bestreden beslissing worden betwist.

Het thans bestreden besluit houdt de beëindiging in en dit met toepassing van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Het betreft een situatie waarop het tweede lid van artikel 8 van het EVRM van toepassing is.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de

deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de Vreemdelingenwet (in casu: artikel 44bis, §2), waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekster is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif-criteria* (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken. Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde *Boultif-criteria* desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:
- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst. Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De verwerende partij stipt aan dat het derde *Boultif/Üner-criterium* zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken

vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boulouf/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boulouf/Üner-criterium, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136). In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen hierbij tevens aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de daad van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen hoger werd besproken, blijkt dat de gedragingen van de verzoeker redelijkerwijze in aanmerking kunnen worden genomen om met toepassing van artikel 44bis, §2, van de Vreemdelingenwet en om ernstige redenen van openbare orde een einde te stellen aan het duurzaam verblijfsrecht waarover de verzoeker beschikt.

Het Hof heeft eraan toegevoegd dat bij de beoordeling van deze criteria de leeftijd van de vreemdeling een belangrijke rol speelt. Bijvoorbeeld dient rekening gehouden te worden met het gegeven of de vreemdeling het strafbare feit beging als minderjarige of als volwassene. Ook de leeftijd waarop de vreemdeling het gastland binnenkwam is relevant, alsook de vraag of hij een groot deel van zijn leven of zelfs zijn gehele kindertijd in het gastland doorbracht. Wanneer blijkt dat een gevestigde vreemdeling gedurende het overgrote deel van zijn kindertijd en jeugd in het gastland woonde, dan moeten er serieuze redenen aanwezig zijn om verwijdering uit het gastland te verantwoorden.

In casu wordt niet betwist dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met de wet en dat zij een legitiem doel nastreeft, met name het voorkomen van strafbare feiten. Verder blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij met alle voornoemde criteria zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft rekening gehouden en daarover heeft gemotiveerd. De verzoekende partij maakt het tegendeel minstens niet aannemelijk.

Overigens slaat de verzoekende partij gelet op hoger geciteerde motieven de bal mis waar hij beweert dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie.

De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in, noch voor de verzoeker zelf, en al zeker niet voor het minderjarig kind, die bij zijn moeder woont.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoeker herhaalt het feitenrelaas maar de verwerende partij kan niet toe te concluderen dat in het verzoekschrift zelf wordt verwezen naar een rechtsregel of een beginsel van behoorlijk bestuur dat zou zijn geschonden.

Hij laat verstaan dat niet akkoord te gaat met de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen.

Hij blijft evenwel in gebreke om op voldoende duidelijke wijze de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden geachte rechtsbeginsel, evenals de wijze waarop deze rechtsregel of dit rechtsbeginsel volgens hem wordt geschonden, aan te geven.

Er blijkt niet dat het verzoekschrift een middel, in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, bevat.

Het verzoekschrift is onontvankelijk en ongegrond.”

3.2. In zijn verzoekschrift had de verzoeker het volgende aangevoerd:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing, dewelke een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel aantonen in hoofde van verzoeker.

Dat de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten inzake enige geweldplegingen t.a.v. mevr. V. (...) of haar familie geen grond kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, daar verzoeker voor deze aantijgingen werd vrijgesproken door het Hof van Beroep te GENT, middels haar arrest d.d. 25/01/2019.

Dat inzake de feiten waarvoor verzoeker uiteindelijk wel werd veroordeeld en gedetineerd werd, ook al had zijn eigen zoon hierbij de hoedanigheid van slachtoffer, heeft iedere individu die veroordeeld werd tot het plegen van strafbare feiten nog altijd bepaalde rechten, waaronder het recht om aan zijn persoonlijke problematiek (dat heeft geleid tot het plegen van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld) te werken in het land waar hij al jaren woonde.

Daarenboven mag men niet vergeten dat (hoe uitzonderlijk) het ook moge zijn er wel degelijk situaties bestaan dat een slachtoffer als zijn zoon nog steeds contact zou willen hebben in de toekomst met zijn vader al was het waar omdat zijn zoon hier nood aan zou hebben bij zijn verwerkingsproces.

Dat men in de bestreden beslissing beweert dat men nog een bezoekenregeling voor D. (...) zou kunnen uitwerken in een neutrale bezoekenruimte in een gevangenis te NEDERLAND, is in de praktijk zo goed als onmogelijk, hetgeen men nochtans zeer goed weet. Dit is dan ook een schending van art. 7 j° 8 EVRM (recht op gezinsleven).

Daarenboven heeft de moeder van D. (...) recht op een onderhoudsbijdrage vanwege verzoeker, zoals blijkt uit de bijkomende stukken van verzoeker (p. 15-19), wat bemoeilijkt zou kunnen worden wanneer hij naar NEDERLAND dient te verhuizen.

Dat niet alleen zijn zoon kan eventueel nog belang hebben bij het verblijf van verzoeker, maar eveneens zijn schuldeisers, aangezien verzoeker in 2017 werd toegelaten tot de collectieve schuldenregeling.

Verzoeker heeft los daarvan, na 11 jaar, nog maar alleen belangen in BELGIE, aangezien zijn woonplaats te B. (...), vriendenkring, zijn werk, zijn hobby's, etc... enkel en alleen nog maar in BELGIE gesitueerd zijn.

Dat het één en ander bleek onder meer uit de (bijkomende) stukken die hij op 14/04/2023 had overgemaakt, toen hij een bijkomende termijn / verlenging had gekregen om stukken over te maken.

Dat verzoeker dan ook formeel betwist dat hij zelf uitdrukkelijk zou hebben verzocht dat hij naar de gevangenis van H. (...) zou overgeplaatst mogen worden, laat staan dat dergelijke overplaatsing erop zou wijzen dat hij nog steeds over een uitgebreid sociaal netwerk in NEDERLAND zou beschikken.

Dat de bestreden beslissing dan ook onafdoende werd gemotiveerd en de belangen van verzoeker manifest schendt.”

3.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat het verzoekschrift, naast een titel “4. *In feite*”, een titel “5. *In rechte*” met daaronder een subtitel “2. *Aangaande de gegrondheid van het beroep*” bevat. De verzoeker heeft in deze laatste subtitel zelve niet gepreciseerd welke rechtsregels hij precies door het bestreden besluit geschonden acht. Dit neemt echter niet weg dat in de uiteenzettingen onder de voormelde subtitel “2. *Aangaande de gegrondheid van het beroep*” wel een uiteenzetting is opgenomen waaruit blijkt dat de verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoeker melding maakt van een schending van “art. 7 j° 8 EVRM (*recht op gezinsleven*)”, laat hij echter na te verduidelijken welk artikel 7 hij precies geschonden acht. De verweerder kan worden gevolgd waar deze in de nota met opmerkingen opwerpt dat “(h)et (...) *niet duidelijk (is) over welke artikel 7 het specifiek gaat*”. De verzoeker laat na te specificeren van welke wet, verdrag, etc. hij artikel 7 door het bestreden besluit geschonden acht. Het enig middel is in dit opzicht niet-ontvankelijk.

Verder kan de verweerder tevens worden gevolgd waar deze in de nota met opmerkingen opmerkt dat de verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar stukken, maar hij deze niet heeft toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

Ter terechtzitting werd de advocaat van de verzoeker uitgenodigd om haar standpunt inzake de exceptie *obsuci libelli*, die in de nota met opmerkingen wordt opgeworpen, te laten kennen.

De advocaat van de verzoeker repliceert hierop door te verwijzen naar datgene wat in het verzoekschrift werd uiteengezet. De advocaat van de verweerder verwijst naar de nota met opmerkingen.

Door louter opnieuw te verwijzen naar het verzoekschrift, toont de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting niet aan dat de exceptie, opgeworpen in de nota met opmerkingen, ongegrond zou zijn.

In de mate dat de verzoeker het oneens is met welbepaalde motieven van het bestreden besluiten hij deze inhoudelijk bekritiseert, kan worden aangenomen dat hij de materiële motiveringsplicht geschonden acht. De schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die de grondslag vormen voor het nemen van het bestreden besluit, alsook in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van een langdurig verblijfsrecht, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen, gesteld door artikel 8, tweede lid, van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit). Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het eventuele privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde.

Binnen de grenzen, gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is een dergelijke inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in dit tweede lid vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van '*fair balance*'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In voorkomend geval wordt het bestreden besluit genomen krachtens artikel 44*bis* van de Vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren en om 's lands openbare orde te vrijwaren. Het bestreden besluit kent aldus een wettelijke basis en zij streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoeker is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in artikel 8, lid 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een '*fair balance*' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde *Boultif/Üner*-criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51). Het betreft:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;

- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze laatste kan worden uitgewezen, met name of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake *Üner* (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55-58) volgt dat naast de voormelde *Boultif*-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht, varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde *Boultif/Üner*-criterium zo is ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, *Boultif/Zwitserland*, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, *Maslov/Oostenrijk*, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A./Verenigd Koninkrijk*, §§ 63 en 68).

Specifiek wat het negende *Boultif/Üner*-criterium betreft, merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name het behoud van de eenheid van het gezin enerzijds, en het welzijn van het kind anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk/Zwitserland* (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest *Jeunesse* oordeelde het EHRM dat, hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, *Assem Hassan Ali/Denemarken*).

Er moet *in casu* worden onderzocht of de inmenging in het privé- en/of gezinsleven noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, §§ 51 en 53). Zoals uiteengezet, vereist dit dat de verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De verzoeker laat in dit verband gelden dat de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten inzake geweldplegingen ten aanzien van mevrouw V. en haar familie geen grond kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing omdat de verzoeker voor deze aantijgingen werd vrijgesproken door het hof van beroep te Gent op 25 januari 2019.

In de bestreden akte wordt met betrekking tot het arrest van het hof van beroep te Gent van 25 januari 2019 onder meer als volgt gemotiveerd:

“U werd daarnaast ook vrijgesproken voor tenlastelegging C1 (namelijk opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan V. J. (...), met de omstandigheid dat u het misdrijf pleegde tegen uw echtgenote of de persoon met wie u samenleefde of samengeleefd had en een duurzame en affectieve en seksuele relatie had of gehad had; feit gepleegd te Brugge op 20.10.2013). Op 20.10.2013 had J. V. (...) de tussenkomst van

de lokale politie gevraagd. Bij hun aankomst in de gezinswoning, dienden de verbalisanten de gemoederen tussen u en mevrouw te bedaren waarop u vrijwillig de woning tijdelijk verliet. De politie die ter plaatse kwam, had geen verwondingen vastgesteld bij mevrouw, evenmin werden foto's of een medisch attest voorgelegd waaruit bleek dat u haar een schop op het linkerbeen gaf, zoals zij beweerd had."

De verzoeker toont niet aan dat de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden besluit uitging van onjuiste feitelijke gegevens. De staatssecretaris erkent immers expliciet dat de verzoeker bij arrest van het hof van beroep te Gent van 25 januari 2019 werd vrijgesproken voor de tenlastelegging C1, zijnde, opzettelijke verwondingen te hebben toegebracht aan V.J. op 20 oktober 2013 te Brugge.

De verzoeker betoogt dat hij, ondanks de veroordelingen, toch recht heeft om aan zijn persoonlijke problematiek te werken in het land waar hij al jaren woont. Het betreft echter een loutere bewering en de verzoeker maakt niet aannemelijk op grond van welke wettelijke of verdragsrechtelijke basis hij dit specifiek recht precies zou genieten. Een dergelijk recht kan alvast niet zonder meer uit artikel 8 van het EVRM worden afgeleid, te meer nu de bescherming van het door dit verdragsartikel bedoelde gezins- en privéleven niet absoluut is.

De Raad wijst erop dat het bestreden besluit werd genomen in toepassing van artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Hieruit volgt dat de staatssecretaris wel degelijk een einde kan maken aan het verblijf van Unieburgers die een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen krachtens de artikelen 42quinqüies en 42sexies van de Vreemdelingenwet, met name wanneer er sprake is van ernstige redenen van openbare orde.

De verzoeker betwist niet dat er in zijn hoofdte sprake is van ernstige redenen van openbare orde zodat overeenkomstig artikel 44bis, § 2, van de Vreemdelingenwet een einde aan zijn verblijf kon worden gesteld.

De verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing wordt beweerd dat men een bezoekenregeling voor D. zou kunnen uitwerken in een neutrale bezoekenruimte in een gevangenis te Nederland. Hij geeft in dit verband aan dat dit in de praktijk zo goed als onmogelijk is. Hij meent dat zijn recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. De verzoeker laat evenwel na te verduidelijken waarom hij dergelijke bezoekenregeling zo goed als onmogelijk acht. Verzoekers blote beweringen en eenvoudige aannames volstaan niet om de genomen beslissing te vitiëren.

In de bestreden akte wordt over de relatie van de verzoeker met zijn zoon als volgt gemotiveerd:

"Tevens blijkt dat u na die beschuldiging van seksueel misbruik uw zoon langere tijd enkel onder toezicht mocht zien. Ten gevolge van het voorgelegde vonnis van de familie- en jeugdrechtsbank te Brugge d.d. 26.07.2019 mocht uw zoon opnieuw weekends bij u doorbrengen. Niet lang nadien liep het mis. Quasi onmiddellijk en onafhankelijk van elkaar rezen bij zijn moeder en bij zijn therapeut immers vermoedens van seksueel misbruik. Eén van de voorwaarden die de onderzoeksrechter u oplegde toen hij u vrij liet, was het naleven van een absoluut contactverbod met uw zoon en diens moeder Tijdens uw verblijf in de gevangenis (sinds 15.01.2023), heeft u uw zoon nog niet gezien, tenminste blijkt niet uit de bezoekerslijsten dat u bezoek van hem zou ontvangen hebben (virtueel noch fysiek). Daar u nog geen uitgaansvergunningen/penitentiaire verloven heeft genoten, kan u hem ook niet buiten de gevangenis (onder toezicht) gezien hebben. Door uw lange afwezigheid in het dagdagelijkse leven van uw zoon, is zijn moeder duidelijk al geruime tijd de voornaamste zorgdrager. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Onur I Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant I het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur I het Verenigd Koninkrijk).

Zowel moeder als zoon hebben de Belgische nationaliteit. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat uw zoon moeilijkheden zou ondervinden om verder in België te verblijven zonder uw aanwezigheid Financiële steun kan u blijven geven, ook als u niet langer in België verblijft

Er kan, gezien de gepleegde feiten, niet zonder meer aangenomen worden dat de bepalingen in verband met het ouderlijk gezag en de bezoekenregeling uit het voorgelegde vonnis van de familie- en jeugdrechtsbank te Brugge d.d. 26.07.2019 nog van toepassing zijn. Er kan aangenomen worden dat -gezien de specifieke

omstandigheden- het hoe dan ook aan een rechter toekomt om te beslissen vanaf wanneer en onder welke omstandigheden u weer contact mag hebben met uw zoon. Niks zegt dat het onmogelijk zou zijn in eerste instantie een regeling uit te werken waarbij u in Nederland verblijft en D. (...) u (onder toezicht) bezoekt in een neutrale bezoekenruimte in Nederland. Bovendien kunnen jullie daarnaast contact onderhouden via mail, telefoon en andere communicatiemiddelen Vanaf dit toegestaan is en hij dat ook zelf wil, zou hij bijvoorbeeld schoolvakanties of weekends in Nederland kunnen doorbrengen. Dat het contact met uw zoon herstellen moeilijker zal gaan wanneer u niet langer in België mag zijn, is een gevolg van uw eigen verwerpelijk gedrag.

Uit niks blijkt dat uw relatie met uw zoon voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Uit het gegeven dat u maandelijks onderhoudsgeld betaalt op zich, kan niet afgeleid worden dat de relatie tussen u en uw zoon nog steeds voldoende hecht is opdat gesproken kan worden van een beschermingswaardig gezinsleven tussen u en hem.

Gesteld dat aangetoond zou zijn dat er op heden toch nog een beschermenswaardig gezinsleven zou bestaan tussen u en uw zoon, quod non, kan opgemerkt worden dat uit artikel 8, tweede lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) blijkt dan een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. U heeft niet alleen de belangen van uw eigen zoon uitermate ernstig geschaad, uw computer bevatte ook kinderpornografisch materiaal. U heeft hiermee de norm die strekt ter bescherming van minderjarigen tegen seksueel misbruik geschonden. De maatschappij en minderjarige kinderen in het bijzonder, moeten beschermd worden tegen personen die mede verantwoordelijk zijn voor de instandhouding van dergelijke verwerpelijke praktijken. Het Hof achtte het ook noodzakelijk om u voor een termijn van 5 jaar ter beschikking te stellen van de Strafvuistvoeringsrechtbank en u voor een periode van 20 jaar een activiteitenverbod op te leggen, er bestaat dus duidelijk een vrees dat er zich opnieuw strafbare feiten zouden kunnen voordoen wanneer u na uw veroordeling wederom in contact komt met minderjarigen."

De verzoeker betwist niet dat er op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen geen sprake was van contact met zijn kind D., dat hij seksueel heeft misbruikt. Daarnaast brengt de verzoeker niets in tegen de hierboven laatst geciteerde paragraaf. De staatssecretaris motiveert dat, voor zover al zou moeten aangenomen worden dat het gezinsleven van de verzoeker met zijn zoon een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou betreffen, in elk geval een inmenging in dit gezinsleven gerechtvaardigd is, gelet op de bescherming van de openbare orde. De staatssecretaris benadrukt hierbij dat niet enkel verzoekers zoon een slachtoffer was, maar dat er ook kinderpornografisch materiaal op zijn computer werd gevonden. De staatssecretaris geeft aan dat de maatschappij en minderjarige kinderen in het bijzonder moeten worden beschermd tegen personen die mede verantwoordelijk zijn voor de instandhouding van dergelijke verwerpelijke praktijken. Zij wijst er tevens op dat het hof van beroep het noodzakelijk achtte om de verzoeker voor een termijn van vijf jaar ter beschikking te stellen van de strafuitvoeringsrechtbank en hem voor een periode van 20 jaar een activiteitenverbod op te leggen, zodat het duidelijk is dat er een vrees bestaat dat er zich opnieuw strafbare feiten zouden kunnen voordoen wanneer de verzoeker na zijn veroordeling wederom in contact komt met minderjarigen. De verzoeker gaat hierop in het geheel niet in en hij wijst enkel vaagweg op zijn eigen belangen en die van zijn kind, zonder echter rekening te houden met de gerechtvaardigde belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde.

De verzoeker stelt voorts dat het betalen van de onderhoudsbijdrage bemoeilijkt zou worden eens hij in Nederland zou verblijven.

Vooreerst wordt erop gewezen dat het bestreden besluit louter de beëindiging van het verblijf van de verzoeker, doch geen bevel om het Belgisch grondgebied te verlaten inhoudt. Ten overvloede laat de verzoeker na toe te lichten waarom hij vanuit Nederland geen of moeilijker onderhoudsbijdragen zou kunnen betalen of waarom hij zijn overige schuldeisers niet vanuit Nederland zou kunnen betalen.

De verzoeker betoogt dat hij na elf jaar alleen nog maar belangen heeft in België, gelet op zijn woonplaats, vriendenkring, zijn werk en zijn hobby's die zich in België situeren. De verzoeker verwijst naar de stukken die hij in dat verband heeft overgemaakt.

Uit de motieven van het bestreden besluit blijkt dat wel degelijk met deze elementen rekening werd gehouden:

"Het wordt hier hoe dan ook niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België ondersteunen bij uw herintegratie in Nederland dan wel in een derde land.

Het gegeven dat u in het verleden gewerkt hebt in België, dat u bereid bent in de toekomst opnieuw te gaan werken en aan de slag zou kunnen bij uw voormalige werkgever, doet niks af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U heeft in het verleden ook in Nederland gewerkt en er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u er niet opnieuw aan de slag zou kunnen.

U heeft (buiten uw zoon) geen familie in België. Uw vader (K. H., B. (...)), uw broer (K. J., O. (...)) en de vriendin van uw vader (V. A. (...)) wonen allen in Nederland. Uit het door u voorgelegde document "Beslissing tot plaatsing van 1 maart 2023" blijkt dat u geen bezoek ontvangt in de gevangenis, maar een beperkt netwerk heeft in Brugge en uw familie in Nederland woont. Hoewel u uw reclassering in Brugge wil uitwerken, verzocht u om uw detentie verder te zetten in Hoogstraten, ondergeschikt in Wortel of Merksplas, dit om bezoek van uw familie uit Nederland te vergemakkelijken. Uit voorgaande kan afgeleid worden dat u beschikt over een netwerk in Nederland, klaarblijkelijk zelfs groter dan uw netwerk in België.

Begeleiding voor het behandelen van verslavingen en hulpverlening aan seksuele delinquenten is eveneens beschikbaar in Nederland.

De gedragingen die aan uw stafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

De verzoeker laat na elementen bij te brengen waarmee de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden besluit ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. De verzoeker brengt ook niets in tegen de belangenafweging die in de bestreden akte over deze elementen en zijn privé- en gezinsleven werd gemaakt.

Het gegeven dat de verzoeker betwist dat hij gevraagd zou hebben om naar een gevangenis dichterbij Nederland te worden overgeplaatst en hieruit volgens de verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij in Nederland nog over een ruim netwerk zou beschikken, doet geen afbreuk aan het motief dat "(d)e bescherming van de openbare orde (...) zwaarder (weegt) dan de privébelangen die u kan doen gelden".

Bovendien blijkt uit het stuk 'beslissing tot plaatsing' van 1 maart 2023 dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de attaché managementondersteuning op 1 maart 2023 in haar beslissing schrijft "Desalniettemin verzoekt hij om zijn detentie verder te zetten in Hoogstraten, ondergeschikt in Wortel of Merksplas, dit om bezoek van zijn familie uit Nederland te vereenvoudigen", zodat de vaststelling dat de verzoeker gevraagd heeft om naar een gevangenis dichterbij Nederland te worden overgeplaatst wel degelijk steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat de verweerder op zeer omstandig gemotiveerde wijze heeft geoordeeld dat de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven gerechtvaardigd is door het superieur belang van de Belgische Staat bij het vrijwaren van de openbare orde. Ook de belangen van verzoekers minderjarig kind werden hierbij in rekening genomen. Uit het omstandig gemotiveerde bestreden besluit blijkt dan ook dat de verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat het gevaar dat de verzoeker vormt voor de openbare orde en zijn omgeving in de belangenafweging zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsbelangen en de belangen van zijn minderjarig kind. De verzoeker toont niet aan dat deze belangenafweging niet redelijk of ondeugdelijk is.

Het weze in dit kader nogmaals benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven niet absoluut is en de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststelt dat het gedrag van de verzoeker een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging

vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de verweerder op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat het bestreden besluit blijf zou geven van een onevenredige inmenging in het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- en privéleven van de verzoeker, met inbegrip van de belangen van verzoekers minderjarig kind. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

Voor zover al moet worden aangenomen dat de verzoeker een ontvankelijk middel zou hebben aangevoerd, dan nog dient te worden vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE